

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
În număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Între starea de drept și cea de fapt.

Problema refacerii morale este tot atât de imperioasă ca și cea a refacerii economice. Ba încă mai mult; căci terenul moral este o poziție avansată întru cucerirea definitivă a bunei stări, a bogăției. Un cetățean, funcționarul să zicem, din momentul ce are simțământul de cinste, de dreptate, este o prețioasă achiziție pentru un stat, oricât de sărac și lipsit ar fi acel stat. Pe urmă, oamenii cu sufletul format, întărit știu să suporteze mai ușor unele greutăți — efemeră ca și cauzele cari le provoacă.

Neîndoios că aceea căreia-i revine — de bine de rău — această refacere sufletească este Biserica. Argumentările sau înșirările de motive n'au rost.

Biserica noastră, căci de ea este vorba, în legătură cu stările dela noi, se găsește într'o situație foarte anevoioasă — față cu această problemă.

Biserica noastră *ortodoxă națională* trăiește în stat, și — hai să zicem — în armonie cu Statul. Acesta o consideră ca o instituțiune publică, făcând serviciu public. Raportul între Stat și Biserică ar fi să fie un raport de armonie — așa cum trebuie să fie între trupul și sufletul omenesc. Organul de comunicație între dânsese este Ministerul Instrucțiunii Publice și al *Culelor*. (Că din grația unui articol al Constituției Bisericii noastre i se zice *dominantă*, asta nu interesează. O știe toată lumea!)

Biserica noastră este însă față de Stat — cel puțin considerată și tratată (!) — ca fiind într'o stare de *subordonare*... Recentele întâmplări în legătură cu bugetul statului sunt o dovadă mai mult!

Dară noi abordăm problema refacerii sufletești.

Biserica, prin preoții săi, are contact zilnic cu poporul, și aceasta se impune în urma poziției sale de păstor; iar acest contact, această legătură este a se face cu sufletele în epoca în care ele primesc bucurios orice influență; preotul are sufletele plâpânde în mâna sa, înțocmai cum clariul are lutul, din care face după voia sa tot felul de obiecte. Și unde preotul este apostol adevărat, el își dă silința să răspundă la încrederea ce i s'a dat, unde nu, sufletele sunt amenințate, înțocmai cum amenințată viforul barca cea slab condusă.

S'a obicinuit, ca la toate serviciile și ca în toate vremurile, să aibe și Biserica oarecare organe de control. Noi aveam și avem încă pe protopresbiteri. Vezi doamne, legea bisericească zice într'un articol al său în privința învățământului religios, că acesta „se va proda sub controlul Bisericii și al Ministerului Instrucțiunii, potrivit legilor”. (Art. 33 din „Lege”)

Controlul învățământului religios revine dar, de drept, Bisericii, care urmează să-l exerciteze prin organele sale! Să nu lungim însă vorba în zadar; mărturisim categoric: controlul Bisericii, ingerința acesteia e pur platonice (cecece ar cam însemna *inexistentă*); controlul acesteia, *primația* ei față de școală este de *pompă*. Biserica nu face nimic, căci nu poate face nimic, sau în orice caz poate foarte puțin face.

Iar ficțiunea aceasta de ingerință, autoritățile statului o flutură într'una pe dinaintea sa; și — se pare — că o tratează cu oarecare lipsă de seriozitate.

Și vom documenta!

Respectuoși față de lege, am cerut autorizație pentru ca protopresbiterii noștri să poată controla învățământul religios din școlile primare. Chestiunea a reclamat corespondență destulă. Înstârșit — acum vre-un an — s'a ajuns la oarecare rezultat. Am primit pe seama proto-

presbiterilor autorizațiunea cuvenită. („Buletinul școlar“ No. 41/1930).

Nu de mult, acum vre-o lună, cetiam în „Buletinul școlar“ (No. 8 din 22 Februarie) al Directoratului VII Timișoara că *măsura fusese luată numai (!) pentru învățământul religios din Basarabia și că ea fusese comunicată Timișorii numai din eroare.*

Aceasta încât ne privește pe noi, ca Eparhie.

Sfântul Sinod a aflat de bine să îmbrățișeze și el această importantă cauză și să facă demersurile necesare pentru respectarea dreptului de control asigurat de lege pe seama Bisericii întregi. Hârtie multă și aci. Insfârșit un act care e grăitor. Delegația dată protoiereului este considerată de minister (și e acelaș *minister* de care la un loc cu școala depinde Biserica!) *ca limită strict la chestiunea de ordin dogmatic și nici decum pedagogic sau administrativ.* Citatul este luat textual; poștiți dar și vă edificați după ce ați făcut toate operațiunile subtile de diferențiere între *dogmatic* deoparte, *pedagogic și administrativ* de alta. (Las' că manualele de religie le aprobă Sfântul Sinod *în comună înțelegere cu Ministerul!*)

Ordinul din actul amintit se termină așa.. „constatări și observațiuni.. vor fi comunicate *Ministerului spre a se lua măsurile dictate de lege și regulament.*“ Nici că se putea altfel. Distincția categorică de mai sus nu se mai are în vedere; e codevălmășie de ierarhii. Căci altfel asupra *dogmaticului* ar fi fost să se pronunțe Biserica sau Sfântul Sinod; în definitiv orice autoritate, dar numai o autoritate superioară bisericască!

Dar... am spus destul.

Păcat și Mântuire.

Printr'un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit. (Romani V 12).

Ziarele ne aduc știrea, că nu demult înaintea instanțelor judecătorești s'a judecat vina unui tânăr, care după ce și-a petrecut viața în cele mai odioase destrăbălări departe de căminul părintesc, venit, acasă, și-a ucis în modul cel mai barbar tatăl, din motivul că nu i-a dat bani pentru a-și risipi mai departe tinerețea, și așa ruînată și secătuită.

A fost condamnat la un număr de ani închisoare corecțională.

Iată, din ușurătatea minții, din năravuri stricate, puterea păcatului a potențat până într-acolo, încât s'a ajuns la *crimă*, — și ce fel de crimă!?

La un paricid!... A-ți omori părintele! Păcatul în apogeul lui...

Desigur întrebările judecătorilor vor fi fost pline de groază: „*Ce-ai făcut? Cum, ai omorât pe tatăl tău...?*“

Dar acesta a fost numai un caz și când ne gândim că aproape fiecare zi are asemenea cazuri, — la auzul cărora ne înfiorăm și întreaga noastră ființă se cutremură de scârbă.

Oprindu-ne o clipă mintea 'n loc să cugețăm la imensa putere stricătoare a păcatului care ne înconjoară de toate părțile, trăgând biata noastră ființă omenească tot spre prăpastia pierzării.

Câte nenorociri fără de sfârșit în viața individuală, în familii și chiar în viața popoarelor, nu aduce păcatul!?

Auzim, citim și vedem atâtea nenumărate catastrofe întâmplăte aproape zilnic la drumul de fer, pe apă și mai ales în mine unde cad jerfă atâtea și atâtea vieți, auzim despre victimele numeroase ale aviației, etc, etc. Ce sunt însă toate astea, față de imensele pustiiri pe care le face păcatul în ogorul sufletului omenească. *Cea mai mare, cea mai groaznică catastrofă, nu a fost nici cutremurul din Messina, nici scufundarea Titanicului și nici chiar războrul mondial cu toate orgiile lui, ci cea mai oribilă catastrofă întâmplată vreodată a fost și va rămâne „căderea primilor oameni în păcat!*

Moartea neamului omenească s'a făcut în ziua când Adam și Eva s'au abătut dela suprema voință a lui Dumnezeu; când ademeniți de lingușirile satanei s'au făcut vinovați păcatului și morții.

Ce zi nenorocită!! Ei, cari au auzit cei d'întâi și cele d'întâi cuvinte dumnezeiești în loc să le audă *sub formă aleasă*, le-au primit sub forma osândeii: Unde ești?... ce-ai făcut?... (Geneză 3 9-13). Deacum omul intrase sub puterea diavolului și a păcatului, viața lui s'a dat pradă stricăciunii.

Lacrămi de căință, lacrămi de suferință, dar în zadar, căci toată splendoarea raiului se schimbă în cel mai înfiorător loc de osândă.

Tristă și amarnică moștenire, care a trecut și asupra noastră și *atât eu, cât și tu și toți* suntem zămisliti sub legea păcatului și a morții. *Că iată întru fărădelegi m'am zămislit și întru păcate m'a născut maica mea*, zice împăratul David (Ps. 50, 5).

Nu este însă nici-o scăpare? Mântuire nu avem noi niciunde? Ba da; căci Sfânta Scriptură ne mărturisește, că într'adevăr este ertare pentru cel vinovat și împăcare pentru cel păcătos. Sfântul Apostol Ioan iată ce spune: *Atât de mult*

a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe unul născut fiul său l-a dat, ca tot cel ce crede într'ânsul să nu peară ci să aibă viață vecinică". (Ioan 3, 16).

Așadar prin Fiul este mântuire.

Să ne lămurim însă bine. Dumnezeu urăște păcatul, dar nu urăște pe păcătos, ba încă atât de mult, încât voește a-l mântui cu orice preț, după cum se vede de mai sus. Într'adevăr Domnul Dumnezeu „n'a trimis pe Fiul Său să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El." (Ioan 3, 18). Cine a căpătat îndurare dela Dumnezeu și cine a primit în sufletul său pe Iisus ca cel ce l-a împăcat cu Dumnezeu, cine cunoaște însăfârșit atât de nemărginită dragoste a Cerului, a învățat să urască păcatul, dar să iubească pe păcătos cu cea mai creștinească dragoste.

Să punem acum o întrebare, o întrebare atât de legitimă pentru zilele noastre.

Întrebi pe oricine: *Esti tu păcătos?* La astfel de întrebare cei mai mulți dintre noi vom răspunde cu zâmbetul pe buze: Da, firește sunt păcătos, că doar cine nu-i păcătos? Și dacă am face un pas mai departe și dacă am întreba: *Esti tu vinovat?* Ți va răspunde alarmat de îndrăsneala cu care îi pui această culpabilă întrebare: Cum? Eu? Se poate să fiu eu vinovat? Că doar n'am omorât pe nimeni, nu mi-am însușit avutul nimănui, cu stăpânirea n'am avut vreodată de lucru..., așadar..., iacă sunt și eu păcătos, dar nu în așa măsură, încât să fiu vinovat. Nerecunoașterea păcatului, aduce după sine ingreuerarea lui. În viața multora dintre noi au fost zile, au fost clipe nenorocite când împotriva glasului conștiinței noastre am alunecat pe panta păcatului... În viața fiecăruia dintre noi sunt astfel de reminescente, când am căzut în mrejele păcatului și deatunci încolo am mers tot mai adânc spre prăpastia depărtării de Dumnezeu.

Creștine. Au fost și în viața ta asemenea zile nenorocite în care ai apucat pe calea păcatului, ale cărui urmări le vezi și le simți în fiecare clipă. Iată deci că ești un rob al păcatului și ești vinovat înaintea lui Dumnezeu. Ți-o spune aceasta cugetul tău, căci bine vezi că păcatul stă ca un zid între tine și Dumnezeu.

Pricepe însă azi, că: Dumnezeu urăște păcatul, dar nu urăște pe păcătos. El, te iubește și te cheamă și pe tine. În față ai suferințele Golgotei. Domnul Iisus a suferit și a murit pentru vina păcatului și al tău și al tuturor. Iată Iisus a murit pe cruce pentru tine.

Bine cugetă: „*In locul său și pentru tine*“. Te-ai gândit vreodată la aceasta? Sfântul Pavel te lămurește destul de sugestiv: „*Pe cel ce n'a cunoscut niciun păcat, Dumnezeu l-a făcut pentru*

ca noi să fim în el înaintea Sa într'o stare după voia Lui (II. Cor. 5, 21).

Înțelege bine această taină adâncă și descarcăți sufletul tău înaintea celui Nevinovat, jertfit pentru tine, și vei vedea că vina ți-e luată iar în inima și sufletul său se va pogori iarăși pacea cea binecuvântată, și viața ta pângărită se va sfinți.

Hotărăște-te.

Dimitrie Anuțoiu
preot.

Quados.

Duminică în 15 Martie, ora 3^{1/2} preotul Liviu Cornean a oficiat în catedrala din Caransebeș un serviciu divin de seară urmat de o predică, Societatea Corală, cântând răspunsurile obicinuite, sub conducerea profesorului Constantin Vlad. După predică, s'a executat compoziția maestrului Antoniu Sequens „Sfânt“ cu solo de păr. Petru Bancea și d-l Alexandru Bocșian.

Muzica bisericească e suprema treaptă de exprimare a lirismului uman după mărturisirea unanimă a celor mai celebri reprezentanți ai gândirii filosofice. Marele cântăreț rus Șaliapin ne mărturisește că asupra lui până și dangătul clopotelor înrăurește tot atât de puternic ca și cele mai geniale compoziții ale măștrilor universali. Dar muzica bisericească mai e ceva în plus. E un interpret al Sentei Scripturi în cele mai sublime pasagii ale ei, am putea zice cu drept cuvânt un interpret într'o instanță superioară. Prin ea sufletul credinciosului se înalță în sferele senine ale idealului, se deschide pentru primirea adevărilor mistice creștine, prin ea se produce în inima noastră ca printr'o intuiție suprafirească armonia divină a universului, înțelegerea incomprehensibilului, duioasa încredere în menirea cea bună și nobilă a omenirii care-o mână nevăzut spre o existență absolută. Adevărul acesta l'au mai descris de bună seamă și alții după ce l'au încercat, căci experiența individuală și colectivă, că muzica prin acordurile ei te înalță pân' la nemărginire scotându-te din eul tău peste categoriile timpului și ale spațiului datează de când trăește omul pe acest pământ. Totuși el isbucnește din când în când în inimile noastre cu proștețimea unei revelații nemai încercate.

Am asistat nu demult la un serviciu divin de seară. Basul profund și sonor al preotului înălța ectenii mistice spre bolta întunecată a altarului. Corul îi răspundea prin rugăciuni scurte și spontane implorând dureros mila divină pentru omenirea vecinic în căutarea ajutorului dumnezeesc și terminând prin „Aminul“ atât de simplu atât de cuprinzător, atât de categoric.

Preotul se urcă pe amvon. Senin și sfios ne vorbește cu glas blând despre filantropia divină a lui Iisus. „Apropiati vă către cel ce-și întinde mâinile spre voi ca Samariteanul milostiv să vă vindece rănile de care vă sângerează sufletul. Săraci și bogați, tineri și vrâstnici cu toții frați de suferință îndrăzniți cu încredere și cu umilință. Bateți și se va deschide tezaurul ceresc în inimile voastre“...

Audiția religioasă, povețele blajine ale cuvântătorului, umplură biserica de o tămâie spirituală atât de prielnică rugăciunii, contemplării, intuiției interne, mișcând fibrele cele mai tainice ale inimilor și deodată corul da sublima viziune profetică a lui Isaia dintr'un capitol bine cunoscut al Bibliei. Zgomotul zguduitor al tunetelor, glasurile domoale și line ca de copii, avântul ditirambic, lirismul senin și împăciuitoare, se percipitează și se îmbină, cresc tumultuos și se înseninează, ca cerul după furtună în armonia cutremurătoare și sublimă, mângâietoare și duioasă, a orchestrei serafimice. Furtuna cu trăsnetul, zâmbetul cald al soarelui de primăvară, șopotul izvoarelor, natura cu aspectele ei sumbre și luminoase laudă prin negrăite glasuri măreția Domnului.

* * *

„În anul morții regelui Uzia văzut-am pe Domnul șezând pe un tron înalt și ridicat și poatele lui umplură templul. Serafimi stăteau deasupra lui și strigau unul către altul: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Sabaoth plin este cerul și pământul de mărirea lui!“ Da, prin harul Tău necuprins de minte, prin geniul vizionar al artistului prin aripile nevăzute ale cântecului, ne-am apropiat cu toții ca profetul de demult de tronul Tău Doamne, cu frică și cu cutremur cu încredere și cu dragoste, căci inimile noastre s'au umplut pân'la copleșire, prin cea mai tainică minune, de supremul argument al realității Tale!

D.

Comorile bisericii creștine.

— Milă și milostenie —

De: Iosif Câmpianu preot.

(Continuare din Nr. 47/1930)

Dragostea cea nemărginită a lui Dumnezeu se demustră cu preferință față de cei năcăjiți și strâmtorați în tot felul, și față de păcătoșii cei gata spre pocăință. Peste măsură frumoase sunt învățăturile ce ni le-a dat Mântuitorul nostru, atât prin cuvinte cât și prin exemple, referitor la *milă și milostenie*. Și ori cât de bun și omenesc a fost El față de toți oamenii, totuș a fost cu predilecție milos față de păcătoșii ceice se îndreptau prin pocăință adevărată și față de ceice se aflau în mizerie și năcazuri. De aceea adeseori, când se apropiau de El astfel de oameni, spre a-i încuraja în credința lor, îi întreba într'un ton plin de iubire: „*Dorești să fi sănătos?*“ — El putea să se numească cu tot dreptul *păstorul cel bun*, care umblă după oia cea pierdută, pe care aflându-o, o ia pe umerii săi și cu inima plină de bucurie o duce între celealalte oi din turma sa.

Biserica creștină, după învățăturile Mântuitorului, faptele de milă și îndurare, pe care le facem fraților noștri, cari pățimesc și sunt în neajunsuri, le-a numit: *faptele milei sau îndurării*. Ea ne îndeamnă să le practicăm în viața noastră cât se poate de des, căci toate aceste fapte ni le va socoti Dumnezeu ca și cum le-am fi făcut lui însuși, pentru că după enumerarea acestor fapte bune creștinești va zice Christos la judecata cea din urmă: „Adevăr zic vouă, cu cât ați făcut unuia dintre acești frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut“ (Matei 25-40) și răsplata pentru toate aceste fapte ale îndurării va fi câștigarea împărăției cerurilor, căci acestora le va zice dreptul judecător: „Veniți binecuvântații Părintelui meu de moșteniți împărăția, care este gătită vouă dela întemeierea lumii“. (Matei 25-34).

Foarte mișcătoare și plină de învățături este parabola aceasta, ce ne-a povestit-o Iisus. Un om avea doi feciori. Intr'o zi cel mai tânăr ceru dela tatăl său partea ce i-se cuvenea din avere. Și tatăl le împărți averea. Nu mult după aceea, cel mai tânăr fecior își luă partea și plecă cu ea într'o țară străină, unde o cheltui în cheluri și petreceri cu prietenii ce și-i câștigase acolo. Făcându-se apoi o foamete mare în țara aceea și părăsindu-l acum și prietenii cu care își cheltuiseră averea, fu silit se între slugă la un cetățean din țara aceea, care l-a trimis să-i păzească porcii. Și mult ar fi dorit el să se

sature chiar și cu rădăcinile pe care le mâncău porcii, dar nu i-le da nimeni. Atunci și-a revenit în fire și s'a gândit: Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâne, iar eu mor de foame aici? Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și îi voi zice: „Tată, greșit-am înaintea ceriului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic, să mă numesc fiul tău; fă-mă că pe unul din argați tăi“. (Luca 15, 17-19). Sculându-se a plecat la tatăl său, care văzându-l încă din departe așa amărît cum era, i-s'a făcut milă de el și alergând înaintea lui l-a luat de după grumaz și l-a sărutat; iar slugilor ordonă: „Aduceți numai decât haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel pe deget și dați-i încălțăminte în picioare. Căci acest fiu al meu mort a fost și a înviat, pierdut era și a fost găsit“. (Luca 15, 22-24).

Totăsa de nemărginit de mare e și mila Tatălui ceresc, când păcătosul își revine în sine și se pocăește cu adevărat și își mărturisește cu părere de rău păcatele sale. Și precum numai pocăința împreună cu părerea de rău de greșelile făcute, e primită de Dumnezeu, așa și prețul milei sau bunătatea faptelor noastre atârnă dela adinsul sau voința cea curată a inimii, iar voința inimii e curată atunci, dacă împlinim poruncile lui Dumnezeu din adevărată dragoste către El.

Și tocmai aici păcătuiesc mulți și în zilele noastre, fără a-și da seama de faptele lor; înțeleg pe aceia, cari în credința, că fac fapte de milostenie și de îndurare față de aproapele său, nu le fac numai din dragoste curată către Dumnezeu, ci mai mult din ambiție pentru lauda oamenilor ori chiar pentru a trage oareșcare folos pământesc. Aceștia pare că nu cunosc sau au uitat ceiace însuș Domnul nostru Iisus Christos ne învață, când zice: „Luați aminte! Milostenia voastră să nu o faceți înaintea oamenilor, ca să vadă ei, iar de nu, plată nu veți avea dela Tatăl vostru, carele este în ceruri. Deci când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, precum fac fățarnicii în adunări și în uliți, ca să fie preamăriți de oameni; adevăr zic vouă, că-și iau plata lor dela oameni!“ (Matei 6, 1-2).

Biserica creștină disprețuește astfel de fapte îmbrându-le de „fapte fățarnice“ sau deșarte, fiind că ele nu sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu și sunt lipsite de adevărată bunătate a inimii, deci fără nici un preț moral. Din contra, biserica creștină consideră între cele mai prețioase comori ale sale, milostenia și toate faptele îndurării, dacă ele purced din inimă curată și iubire față de aproapele, fiind lipsite de fățar-

nicie „neștiind stânga ce face dreapta“; iar creștinii, cari se vor sili în viața aceasta să între în posesia acestor comori, pe lângă fericirea vremelnică, vor dobândi în ziua cea de apoi cel mai mare preț de răscumpărare.

(Sfârșitul urmează)

Predică pentru Duminica IV din Postul cel mare.

„Periciți cei ce plângeți acum, că veți râde“. (Luca V, 21)

Iubiți creștini,

Din cuvintele mele de până acum ați putut vedea că omului, celei mai desăvârșite fapturi a creațiunii, i-s'a dat viață ca să preamărească pe Dumnezeu prin iubire, temere față de Creator, și prin îndeplinirea poruncilor Lui.

Ori, dacă ne sforțăm câtuși de puțin pentru a face o privire în lumea care ne înconjură și în noi înșine, vom vedea cât sunt de îndepărtate sufletele noastre dela preamărirea lui Dumnezeu și cât sunt de departe faptele noastre dela îndeplinirea poruncilor Lui.

Mai mult chiar, omul nu numai că a uitat de scopul întru care i-s'a dat viață, dar răpit de spiritul material al vremii, alungă din sufletul său scumpă zestre dată de odată cu însași viața sa, înclinarea spre bine, adevăr și lumină, înlocuind adevărul cu minciuna, binele cu răul și virtutea cu păcatul. Iată deci că din fi ai lui Dumnezeu, am ajuns filii păcatului și ai fărădelegilor.

Gândindu-ne la acestea, iubiților, cu frică și cu cutremur ne amintim cuvintele sfintei Scripturi: „De vă veți abate dela mine, — zice Domnul, — voi și fiți voștrii, și nu veți păzi poruncile și legile mele, ce le-am pus înaintea voastră... atunci vă voi stârpi pe voi din pământul care l-am dat vouă și voi face numele vostru să fie de râs și de ocară între popoare“ (I. Cron. IX. 6—6). Pierzarea este aproape, căci fărădelegile au umplut pământul. Și dacă nu ne vom deștepta cât mai curând din agonie, dacă nu ne vom trezi din amorțea care ca un lanț a ferecat viața noastră, vom pieri.

Pentru a arăta cât mai clar trista situație în care ne aflăm, va voi aminti din nou Sfânta Evanghelie de azi.

Iubiților,

Un om a venit înaintea lui Iisus, a ingenunchiat și a zis: „Învățătorule, am adus pe fiul meu la Tine, având duh mul. Și ori unde îl apucă pe el, îl zdrobește și face spume și scrășnește din dinți și se usucă“.

Pe când stătea în fața lui Iisus, bolnavul deodată a căzut la pământ, tăvălindu-se și făcând spume la gură.

Mântuitorul a întrebat: „Câtă vreme este de când i-s'a făcut lui aceasta?“ Tatăl acelaia a răspuns: „Din copilărie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Și de poți ceva ajută-ne nouă făndu-ți milă de noi“.

Iisus, doctorul sufletelor și al trupurilor voia să ajute acest om nefericit. A poruncit duhului necurat, zicând: „*Duh mut și surd, îți poruncesc fie: ieși dintr'ânsul și să nu mai intri în el*“.

Strigând și scuturându-l cu putere duhul, a ieșit. Bolnavul s'a făcut ca un mort, cât mulți ziceau că a murit. Domnul l-a luat de mână și l-a ridicat, iar acesta sănătos mergea cu tatăl său spre casă.

Iubiților, Sunt aproape 2000 de ani de când a avut loc această întâmplare și totuși ce icoană fidelă este acel om cuprins de duhul necurat multor oameni din ziua de azi. De atunci mult timp a trecut, mult a progresat lumea, multe s'au schimbat prin invenții și descoperiri, dar sufletul omenesc a rămas pradă aceluiaș duh rău.

Intr'adevăr duhul cel rău, duhul pierzării precum a intrat în omul amintit în sfânta Evanghelie și acum intră în sufletul multora, și îi aruncă în marea păcatelor și în focal patimilor.

Oare, nu acest duh, ne îndeamnă la vicleșug, răutate și mândrie?

Cărui fapt se datorește atâta ură, pismuire, răutate, ceartă, clevetiri și asupririle dintre noi?

Cine îndeamnă pe unii, — pe cari îi socotim ca și frați, — în față să ne vorbească în cuvinte dulci ca mierea și în spate să ne întindă curse și să ne sape groapă?

Cum ne explicăm faptul că ne depărtăm de obiceiurile, credința și tot ce moși strămoșii au avut mai scump?

De ce nu mai aflăm azi rușine de aproapele nostru, stimă, cinste și omenie? Calități cari sunt stâlpii unei vieți trainice pentru un popor?

Pentru că, Iubiților, duhul cel rău s'a încuibat în inimile noastre.

Dar acest duh nu este mulțumit numai cu atât. El ne orbește ca să nu ne vedem greșelile și cumva îngrozindu-ne de ele, să ne îndreptăm. Ne acoperă urechile ca să nu pătrundă în noi cuvântul Evangheliei și să nu auzim glasul dulce al Maicii noastre Biserici care ne chiamă la mântuire. Mai mult chiar, ne amuțește ca să nu putem face nici primul pas de îndreptare care este: *mărturisirea păcatelor*.

Iubiți creștini, Noi cari prin Sfântul Botez am intrat în oastea lui Christos și știm că acest trup al plăcerilor este muritor și că avem un suflet, schintee dumnezească, nemuritor, pentru care Iisus Christos prin patimi și moartea Sa a deschis o cale, pe care urmându-o vom asigura acestui suflet o fericire tot atât de nemuritoare, ca și ei, să ne dăm seama de menirea noastră și să ne îngrozim de starea în care ne aflăm și îngrozindu-ne să ne reîntoarcem la Dumnezeu.

Marinarul a cărui corabie a fost spartă în mijlocul valurilor caută ca ultimul mijloc al salvării sale o scândură pe care câțărându-se, sperează să-și scape viața. Și noi, Iubiților, cari — *impovărați de păcate* — sun-

tem gata să ne înecăm în marea pierzării, numai o singură cale avem de a ne salva sufletul. *Această este mărturisirea păcatelor*.

Să ne mărturisim păcatele, plângând lacrimi de căință, căci Domnul ne va asculta și se va îndura de noi păcătoșii. „*Fericiți cei ce plâng acum căci aceia se vor bucura*“. Să curățăm aluatul cel vechi al răutății și al vicleniei, și să fim aluatul cel nou al sincerității și al adevărului, căci: „*Vai de cei-ce roului zic bine și binelui rău, ce fac întunerecul lumină și lumina întunerec. Vai de cei-ce sunt înțelepți numai în ochii lor și cuminți numai în părerea lor*“. (Isaia V, 20-21).

Curățiți trupurile voastre de farădelegi și sfințiți sufletele voastre cu adevăr, iubire și dreptate, pentruca Domnul să petreacă iarăși în mijlocul poporului Său, pentruca Domnul să nu piardă pe poporul Său.

Sus sa avem inimile și cugetele noastre, să stăm bine, să stăm cu frică, pentruca luminați fiind de Dumnezeu, să putem moșteni viața de veci! Amin.

Vasile Soceneanțu

preot în Sacul

Locale.

Duminică la sfânta liturgie a predicat p. diacon episcopesc *Teodor Roșca* despre *statornicia în dreapta credință a strămoșilor noștri*.

După *amiază*, în cadrul șezătorii aranjate de societatea femeilor ortodoxe din Loc a conferențiat Dl profesor dela Academia teologică *Zeno Munteanu*. Subliniind *importanța Duminicii* care este zi sfântă pentru creștini, conferențiarul a arătat în ce greșală enormă cad adventiștii sâmbătarî cari cinstesc ziua Sâmbătei și nu ziua în care Mântuitorul a înviat din morți!

Responsoriile la vecernia oficiată cu acest prilej le-a dat corul catedral, care înțelege să sprijinească în toate împrejurările munca zeloasă a Societății femeilor ortodoxe din orașul nostru.

Jubilarea Protopresbiterului Andreiu Ghidiu.

Prooșimeca a două protopresbiterate, Caransebeș și Mehadia, fiind întrunită la un colegiu preoțesc, de comun acord și-a exprimat dorința de a serba, din prilejul împlinirii a cincizeci de ani de preoție, pe octogenarul protopresbiter al Caransebeșului, Andreiu Ghidiu. Comitetul conceput cu aranjarea jubilarii a fixat ziua de Marți, 21 Aprilie a. c. iar locul în Caransebeș. Cum P. O. Protopresbiter a dezvoltat o activitate rodnică și pe alte terenuri, în cadrul serbării jubulare pot sa participe toți aceia, cari doresc să-și arate stima și recunoștința față cu cel sărbătorit din inițiativa preoșimii. Programul se va cunoaște în dimineața zilei de mai sus. *Comitetul aranjator*.

Studentii teologi în muncă la sate. Din inițiativa și sub conducerea profesorului lor, a protodiacului *Ion David*, studenții dela Academia noastră teologică au descins în propagandă religioasă culturală la sate. Duminică în 22 l. c. au fost în comuna Sacul, iar Miercuri, la sărbătoarea Bunevestiri în Poiana. Preambuli tineri, plini de zel și însuflețire, din aceste comune au primit cu bucurie pe solii unei munci frumoase și desinteresate. În nrul nostru viitor vom publica o dare de seamă amănunțită despre cele petrecute în cele două misiuni.

Proorocii mincinoși au început să apară și în comunele din adâncul Almăjului. Așa în comuna Prigor trei tineri între 19—26 ani au colportat cărți eretice mințind că sunt creștini ortodoksi, trimiși dela „Oastea Domnului”. Dară creștinii luminați, cetind au văzut îndată cu cine au de lucru. Au pornit cu furie contra lor și era să se nască neaerare, dacă nu intervenia jandarmeria, care a dus la răcoare pe mincinoșii și turburătorii de pace. Deci „priveghiați...!”

Mulțumită publică. Asociația misionară a studenților din anul IV dela Academia noastră teologică din Caransebeș mulțumește — și pe această cale — părintelui Aurel Spătan din Sacul pentru suma de 500 (cinci sute) Lei cu care a sporit fondul asociației.

Licitațiune publică.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consiliu Eparhial ort. rom. din Caransebeș ditto 28 Februarie a. c. No. 1323 E se publică licitațiune publică cu grai viu pe ziua de 14 Aprilie 1931 pentru vânzarea a 3¼ jug. cad. din intravilanul bisericii ort. rom. din Bucoveți, protopresbiteratul Făgetului Nrii top. 117 și 118.

Complexul se va vinde și în parcele mai mici. Doritorii de a cumpăra acest intravilan se vor prezenta în ziua prefiptă la orele 2 după masă la fața locului, având a depune 10% a prețului de strigare și a se conforma condițiunilor de vânzare, pe cari le pot vedea în fiecare zi la Oficiul parohial local.

Bucoveți la 24 Martie 1931.

Alexandru Popoviciu
președ. cons. paroh.

Nicolae Lazareșu
notarul cons. paroh.

Publicațiune.

Școala Normală din Caransebeș, publică licitație cu oferte închise și sigilate pe **14 Aprilie 1931 ora 9 a. m.** în cancelăria direcțiunii școlii pentru furnizarea a 220.000 Kgr. lemne de foc esență tare în conformitate cu caetul de sarcini, care se poate vedea la direcțiunea școalei și cu Art. 88—110 din Legea Contabilității publice.

Dacă prima licitație nu se va putea ține, a doua va fi la 26 Aprilie 1931, ora 10.

Caransebeș, la 23 Martie 1931.

Președinte
ss. **Gh. Repede**

Secretar.
ss. **Gh. Neamțiu**
dir. școlii

Corpul Portărellor Tribunalului Caransebeș.

Nr. 47 Port. 1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5515/1930 efectuându-se execuțiunea la 28 Ianuarie 1931 în favorul urmăritorului Géza Grünberger reprez. prin avocatul Dr. Nicolae Ionescu domiciliat în Caransebeș pentru suma de 14.880 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedate care s'au prețuit în 6700 Lei — bani și anume: de sub pozițiile 33. zece fețe perne diferite pânze, 34. una haină de blană și 35. un miliecu de masă se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 994/1931 G. pentru încasarea creanței de 14880 Lei — bani capital cu 13% interese din 13 Septembrie 1930 și spesele de 3574 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 2 Aprilie 1931 la orele 9 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritorilor** și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 16 Martie 1931.

● Șef Portărel **Radulescu**

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

Nr. 414/1931 c. f.

Extras din publicațiune de licitație cu condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoare Banca Poporală instituit de credit din Caransebeș, contra urmăritei Iuliana Ienașigă la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională asupra porțiunilor din imobilele înscrise în c. f. a comunei Teregova, Nr. pag. 2723, 3447, 3589 și 4482 și anume proprietatea Heanei Ienașigă din Nr. pag. 2723 Nr. top. 102 Copaci de 660 stj. p. în valoare de 1200 Lei 1/4 parte Nr. pag. 3447, fără Nr. top. Nicota de 800 stj. p. în valoare de 1200-lei 1/4 parte Nr. pag. 3589 fără Nr. top. Intravilan de 119 stj. p. în valoare de 1000 lei 1/2 parte pag. 4432 fără Nr. top. Intravilan de 118 stj. p. în valoare de 1000 lei 1/4 parte pentru încasarea creanței de 11500 lei bani capital interese de 12% dela 1 Mai 1929 spese de proces și de executare de 1938 lei fixate până acuma spese de 568 lei bani fixate acum pentru cererea de licitațiune. Prețul de strigare se stabilește conform art. 6 din legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la executarea silită publicată în Mon. Of. Nr. 152/1930, în suma fixată mai sus redusă cu

25%. Conform art. 2 din aceasta lege în termen de 8 zile dela comunicarea prezentei încheieri următorul nemulțumit cu valorile imobilului va putea cere arătând valorile imobilului instanței numirea de experți pentru prețuirea bunurilor.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunii **pe ziua de 9 Iunie 1931 ora 12 a. m. în localul cărții funduare Teregova, ușa Nr. 11.** Condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu un preț mai mic de două treimi din prețul strigării.

2. Cei cari voiesc se liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție de 10% din prețul strigării în numerar sau în efecte de cauzie socotite pe cursul fixat ori se predea aceluiași delegat chitanța de depozitarea prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație.

Publicațiunea prezentă se va comunica interesaiilor. Teregova la 25 Februarie 1931.

A. Comoroșan m. p.
judecător

I. Bica m. p.
dir. cf.

Pentru conformitate:

I. Bica director cf.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 713 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1990/1928 efeptuindu-se execuțiunea la 5 Septembrie 1928 în favorul următorului Nicolae Trica din Cârpa reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle domiciliat în Caransebeș pentru suma de 575 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și supraseduate cari s'au prețuit în 7000 Lei — bani și anume: zece oi albe de 3-4 ani și una vacă roșu cu alb se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5565/1928 G. pentru încasarea creanței de 575 Lei — bani capital și spesele de 494 Lei staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 4 Aprilie 1931 la orele 3 p. m. în comuna Cârpa la locuința următorului** și toți aceia cari au voie de a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art. 107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a Legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 16 Martie 1931.

Șef Portărel Radulescu

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 92 Port. 1931.

Publicațiune de licitație

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din Legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 9937/1929 efeptuindu-se execuțiunea la 21 Ianuarie 1931 în favorul următorului Gheorghe Ambruș din Iaz reprez. prin avocatul Dr. Nicolae Ionescu domiciliat în Caransebeș pentru suma de 259 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și supraseduate cari s'au prețuit în 5560 Lei și anume: doi porci albi aproximativ de 3 luni, doi cai reibi și una căruță se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 995/1931 G. pentru încasarea creanței de 259 Lei capital cu 13 $\frac{1}{3}$ % interese din 2 Decembrie 1926 și spesele de 634 Lei — b staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 3 Aprilie 1931 la orele 3 p. m. în comuna Iaz la locuința următorului** și toți aceia, cari au voie de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX. din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 16 Martie 1931.

Portărel, Radulescu

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș.

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Iosif Schaub

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulegerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer“, cea mai bună farbă, ce apără

16

contra ruginii.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.